

'Ik ben bi,' die woorden rolden gemakkelijk uit Ginny's mond nadat ze het meerdere malen had geoefend voor de lange spiegel in haar kamer.

Verwachtingsvol keek ze naar haar ouders. Mevrouw Stijles, een tengere vrouw met rood haar nam een grote slok van haar rode wijn waarna ze haar mond afveegde met een servet. Haar man, meneer Stijles, keek zijn dochter bedenkelijk aan terwijl hij kauwde op zijn biefstuk, zijn lievelingsvlees. Meneer Stijles is een echte carnivoor. Zijn vader, Ginny's opa dus, was slager. Vroeger mocht hij elke woensdag, de drukste dag van de week, meehelpen in de slagerij. Het was ongeveer vierentwintig jaar geleden dat er een vrouw binnen kwam. Haar kleren waren helemaal nat geregend en haar make-up was uitgelopen. Die vrouw was Ginny's moeder.

'Bi als in biseksueel? Hoe weet je nu al dat je ook op vrouwen valt? Is het niet gewoon een...'

Ze liet een korte pauze vallen en keek haar dochter doordringend aan, 'een fase?'

Mevrouw Stijles stond er al bekend om, om vrij direct te zijn, een eigenschap die Ginny meestal wel kon waarderen, maar op dit moment had ze liever gewild dat ze gewoon had gezegd dat ze trots was op Ginny en haar accepteert zoals ze is zodat ze weer rustig verder konden gaan met dineren in haar favoriete restaurant.

Meneer Stijles had nog geen woord gezegd na de bekentenis van zijn dochter. Hij dacht, in tegenstelling van zijn vrouw, na voordat hij wat zei en koos zijn woorden meestal voorzichtig uit.

'Is er een bepaald meisje dat je aandacht heeft getrokken?'

Ginny slikte, natuurlijk was er een bepaald meisje dat haar aandacht had getrokken. En niet zomaar een meisje. Emma.

'Ja, maar ik denk niet dat jullie haar kennen. Ze heet Emma en...,' voordat ze haar zin kon afmaken werd ze gestopt door haar moeder die zowat een aardappel, die ze net in haar mond gestopt had, uitspuugde in haar half lege glas wijn.

'Emma als in het meisje dat een bloempot gooide op haar beste vriend? Hoe heet hij ook alweer? Karel? Jim?'

Karim.

Lieve, verlegen Karim. De jongen die na jaren nog steeds in een vegetatieve toestand ligt. Ginny was meerder keren naar het ziekenhuis gefietst om hem te bezoeken. Dan zat ze naast zijn bed en maakte haar huiswerk, of las een boek. Zijn toestand werd telkens slechter en slechter, hij maakte telkens vaker onverwachte kauwbewegingen of begon uit het niets te geeuwen. Hij leek wakker te zijn. Zaterdagavond, ergens in de maand februari, opende hij zelfs zijn ogen.

Maar er kon geen contact met hem worden gemaakt.

Als Ginny niet met hem had gezoend, dan had Emma de terracotta bloempot niet van het balkon afgetrapt en dan zou Karim niet in het ziekenhuis liggen. Toch?

'Het was een ongeluk,' waren de enige woorden die ze uit haar keel wist te krijgen. Zelf wist ze ook wel dat het geen goed excuus was. Als iemand anders die bloempot van het balkon had getrapt, Emma's buurvrouw bijvoorbeeld, dan zou ze het haar waarschijnlijk nooit vergeven. Maar dit is anders. Dit is Emma.

Bijna drie jaar na het ongeluk, voelt Ginny zich nog steeds verward. Nog steeds, na al die tijd weet ze nog steeds niet wie ze leuk vindt. Vroeger snapte ze het niet als mensen vreemd zouden gaan en hun partner dan als excuus zouden vertellen dat hij of zij toch echt verliefd is op hem of haar. Hoe kan je nou verliefd zijn op iemand die je bedriegt?

Misschien is hij of zij wel gewoon verliefd op twee personen tegelijk. Misschien is niet iedereen geschikt voor monogamie. Misschien was Ginny wel niet geschikt voor monogamie.

'Je pasta wordt koud,' Ginny schrok van haar vaders stem. Ondertussen waren haar ouders bijna klaar met het hun hoofdgerecht, terwijl Ginny's bord nog half vol was.

Het leek wel alsof Ginny's nieuws haar ouders helemaal niet meer shockeerde. Ze waren, haar moeder iets meer dan haar vader zoals gewoonlijk, aan het praten over haar moeders werk.

Mevrouw Stijles had een eigen huisartsenpraktijk, waar ze erg trots op was en dat liet ze met plezier aan iedereen weten ook.

'Een paar dagen geleden, zondag, als ik het me goed herinner, kwam de moeder van die jongen bij ons langs. Ze was totaal van slag. Rode ogen van het huilen omringd door donkere wallen. Blijkbaar

heeft zijn familie er voor gekozen om, nadat hij drie jaar in vegetatieve toestand heeft gelegen, hem uit zijn lijden te verlossen.’
Karim gaat dood.